

[Aksel Larson.]

sagde, at England skal med, Norge og Sverige skal have en tilfredsstillende ordning — det sagde ikke, om denne ordning bare skulle være tilfredsstillende for Norge og Sverige eller tilfredsstillende også for Danmark — og så skulle vi bevare vor selvbestemmelsesret om skatter og fordelingspolitik. Og så tilføjede man, at hvis Norge ikke kommer med, foreligger der en ny situation. Det blev fortolket i dag af hr. Per Hækkerup derhen, at hvis Norge ikke kommer med, skal vi heller ikke med. Jeg vil gerne høre, om det er sådan, det skal forstås, for landsmødet sagde kun: så foreligger der en ny situation.

Men jeg kan huske, at i foråret kom der en højtidelig socialdemokratisk resolution, vistnok vedtaget af hovedbestyrelse og folketingsgruppe, som sagde: vi stiller den betingelse, at England skal med, Norge og Sverige skal have en tilfredsstillende ordning, ingen må blande sig i vor skatte- og fordelingspolitik, og i øvrigt henviser vi til den erklæring, hr. Ivar Nørgaard har afgivet i folketinget under en markedsdebat, hvor han også sagde: vi vil ikke finde os i, at de på nogen måde blander sig i vor udenrigs- eller sikkerhedspolitik. Dette synes man nu at have glemt. Ja, man kommer med nogle bovlamme erklæringer om, at de jo har givet utvetydige tilsagn om, at dér vil de tage hensyn til os osv., men hvad ved vi om, hvor meget disse i øvrigt ikke særlig utvetydige tilsagn er værd, når det kommer til stykket?

Så siger hr. Per Hækkerup: ja men det er uansvarligt at tage endeligt standpunkt i dag. Jeg tror ikke, der er ret mange her i landet, der tager fejl af hr. Per Hækkerup. Man opfatter det vist sådan, at han for flere år siden har taget endeligt standpunkt. Hr. Per Hækkerup siger: ja, det er skrappt, at de, som mest skulle være internationalister, nu går imod fællesmarkedet og er blevet nationalister og konservative. Jeg troede, at arbejderbevægelsens internationalisme var socialistisk og ikke kapitalistisk, og det er

lidt svært for mig at indse, at det fællesmarked, som den konservative premierminister, Heath, i England vil føre England ind i, og som socialdemokraten Wilson modsætter sig, virkelig skulle være noget for socialistiske internationalister at stræbe efter.

Men lad os så gøre os klart, hvad det er, for andre siger det mere tydeligt, end det siges herhjemme, og det har netop mr. Heath gjort. Han har i det engelske parlament patetisk sagt, at det, som ikke lykkedes for Napoleon eller Hitler med våbenmagt, Europas forening, det ordner vi nu. Ja, vi har jo tidligere tilladt os at sige, at fællesmarkedet, sådan som man stræber efter det, i ubehagelig høj grad ligner det, Hitler kaldte Neuropa, og når mr. Heath selv siger det, så tror jeg ikke, at vi har været helt galt på den.

Under alle omstændigheder er det urigtigt, at det ikke er et afgørende spørgsmål nu ved valget. Det er urigtigt, at valget kun gælder den økonomiske politik, og jeg kan slet ikke forstå, at man kan påstå, at fællesmarkedet er noget, som er dette folketingsvalg uvedkommende. Når socialdemokratiets igennem et helt år forberedte årsmøde, der var ment som et oplæg til valgkampen, brugte 80 pct. af sin tid til at diskutere fællesmarkedet, kunne det dog tyde på, at der er en vis interesse for det i hvert fald i socialdemokratiet, og mon den interesse ikke er i hele befolkningen? Jeg tror det.

Det er rigtigt, at betingelsen for en ny økonomisk politik er en ny regering, men det er også rigtigt — det skal man tænke på — at en ny økonomisk, en antikapitalistisk politik vil ingen regering kunne gennemføre i Danmark, hvis vi kommer ind i fællesmarkedet. De, der er tilhængere af en ny politik i Danmark, må derfor ønske at holde os fri af fællesmarkedet, og det er en af grundene til, at vi tager den stilling, vi tager. Økonomisk politik, skattepolitik, offentlig administration, afrustning og ja eller nej til fællesmarkedet er de hovedproblemer, vælgerne skal tage i betragtning på valgdagen, og jeg tvivler ikke om, at de vil gøre det.